

[Kirkeministeren.]

hen, idet det blev lagt sammen med et naboembede. Ingen af de pågældende biskopper ønskede læresag. Dr. Kures biskop, biskop Ludwigs, mente, at en juridisk afgørelse i åndelige spørgsmål er ganske utilfredsstillende. Åndelige mellemværender, sagde han, mellem de gammeldags troende og den nye forkyndelses tilhængere kan kun løses ved åndelig kamp. Kuresagen viste imidlertid, at en grænse for forkyndelsesfrihed i givet fald klart kan give sig til kende, og nu indgik der jo yderligere såvel i dr. Kures forkyndelse som i hans almene optræden udtalte patologiske træk. Denne sag havde i øvrigt den særlige pointe, at daværende kirkeminister Dahl trods biskoppens indstilling nægtede at afskedige dr. Kure, og sagen kunne først løses efter regeringsskiftet i december 1926.

Heller ikke biskop Jon Ammundsen ville i Otto Larsensagen anlægge, som han sagde, „udvortes justermål“ på åndelige ting; han mente i øvrigt heller ikke, at en afvigende opfattelse eller usikkerhed over for en eller flere enkeltheder i den kristne trosbekendelse absolut gjorde en mand uskikket til at være i præst folkekirken. Det afgørende måtte være, om afvigelse eller tilslutning var mest betegnende for hans stilling, og for øvrigt mente biskoppen det overflødig at påvise Otto Larsens uoverensstemmelse med kirken og med den kirkelige kristendom, fordi den bog, som striden stod om, „Skatten i lerkar“, var et åbent angreb på kirken og kristendommen. Jeg bør dog selvfølgelig tilføje, at såvel i Kuresagen som i Otto Larsensagen havde biskopperne menighedsrådenes fulde støtte til deres indstilling til ministeriet.

Disse 3 lige omtalte lærestridigheder er de eneste, der i dette århundrede har ført til, at de respektive biskopper har indstillet til afsked. I Arboe-Rasmussensagen blev denne indstilling ikke fulgt, men sagen blev løst ved den noksom bekendte Vålselov, hvorved præsten overtog sit embede — i øvrigt til stor personlig tragedie — og få år senere søgte og fik sin afsked.

Tid efter anden har der siden været åben og skarp debat om den folkekirkelige forkyndelse, således som jeg personligt mener godt er, hvor det gælder liv og ånd. Der kan ikke og der bør ikke, for atter at bruge Rør-

dams ord, gives et entydigt, almengyldigt svar på, hvor grænserne for trosfrihed og forkyndelsesfrihed går. Jeg antager, at det er i erkendelse af dette, at det ærede medlem hr. Helge Larsen også kun i dag har udbedt sig en redegørelse for gældende praksis. Det ærede medlem kom imidlertid med en interessant bemærkning, idet han argumenterede således:

„Den tolerance, der med rette vistes mod Lindhardt, må også kunne komme Kalmeyer til gode“, men heri er jeg ganske uenig med det ærede medlem.

Spørgsmålet om forkyndelsesfrihed er efter min mening ikke et spørgsmål om tolerance. Det forekommer mig, at en præst, der med sin samvittighed i behold mener at kunne varetage sit embede inden for folkekirken, meget må have sig frabedt at blive „toleret“. Her er ikke spørgsmål om tolerance, men om tilhørighed.

Jeg har allerede flere gange brugt det udtryk, at jeg synes, at det ærede medlem har dramatiseret Kalmeyersagen unødigt. Hvem siger, at der skal fares hårdt frem mod Kalmeyer? Hvem har startet en kætterforfølgelse? Ingen. Sådanne udtalelser tjener blot til at vanskeliggøre den åbne og nødvendige meningsudveksling mellem biskop og præst i den aktuelle situation. Det turde være rimeligt, synes jeg, her at citere, hvad biskop Høgsbro siger i sin erklæring i Lindhardtsagen. Den har jo været offentliggjort i dagspressen i sin helhed. Det var dengang, daværende biskop Hermansen sendte spørgsmålet om forlængelsen af Lindhardts hjælpepræsteembede til udtalelse hos biskopperne, efter at Lindhardts egen biskop havde føjet nogle bemærkninger til sin indstilling om forlængelse, og Høgsbro skrev da i sin erklæring:

„Man bør endvidere erindre, at Lindhardt i sine gudstjenester — efter alt, hvad jeg ved — aldrig har rørt ved den gudstjenestelige ordning, trosbekendelse, dåb og nadver. Det har sin betydning i sig selv, men kan også tyde på, at han ønsker sin forkyndelse forstået i lyset af disse faste ord, og endelig bør man heller ikke se bort fra, selv om alt selvfølgelig ikke dermed er afgjort, at Lindhardt selv føler, at han har sin plads inden for den danske folkekirke. Som sagen ligger,